

Sygn. akt: VIII K 115/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Skórzyńska

Protokolant sekr. sąd. Joanna Paszko

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Wschód w Toruniu ---

po rozpoznaniu dnia 08 maja 2019 roku, 23 sierpnia 2019 roku

sprawy: **E. B.** c. M. i M. z domu P. ur. (...) w D.

oskarżonej o to, że:

w dniu 19 czerwca 2013 roku w T. przy ulicy (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ,w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadziła E. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci środków pieniężnych w kwocie 100 000 złotych w ten sposób, że zawarła w tym dniu umowę pożyczki , wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru wywiązania się z tej umowy

tj. o przestępstwo z art. 286 §1 kk

orzeka:

I) uznaje oskarżoną E. B. za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, tj. występku z art. 286 §1 kk i za to na podstawie art. 286 §1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II) na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

III) zwalnia oskarżoną od opłaty sądowej, a poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII K 115/19

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a kpk. zakres uzasadnienia został ograniczony do zawartych w wyroku rozstrzygnięć o karze i innych konsekwencjach prawnych przypisanego w nim czynu.

Wydanym w niniejszej sprawie wyrokiem, sąd uznał E. B. winną tego, w dniu 19 czerwca 2013 roku w T. przy ulicy (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ,w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadziła E. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci środków pieniężnych w kwocie 100 000 złotych w ten sposób, że zawarła w tym dniu umowę pożyczki , wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru wywiązania się z tej umowy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 kk.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości sądu, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, zwłaszcza w świetle zeznań E. K., T. B., umowy pożyczki z dnia 19 czerwca 2013 roku, sprawozdania z mediacji i zawartej w dniu 31 maja 2019 roku ugody.

Przy wydawaniu tego rozstrzygnięcia sąd miał na względzie dyrektywy określone w art. 53 kk, uznając, że wymierzona kara spełni wobec E. B. cele wychowawcze i poprawcze, a nadto zrealizuje funkcję w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przede wszystkim łagodząco na wymiar sankcji orzeczonej wobec oskarżonej kary oddziałuje fakt, iż nie była ona dotychczas karana sędownie za przestępstwa.. Okoliczności tej nie można jednak przyznawać w realiach niniejszej sprawy przesądzającego znaczenia. Nie należy tracić z pola widzenia tego, że oskarżona nie regulowała swojego zobowiązania przez okres ponad 5 lat w żadnym zakresie. Po nieudanej inwestycji pożyczonej sumy pieniędzy wyjechała za granicę i nie podjęła żadnego kontaktu z pokrzywdzoną w celu uzgodnienia spłaty zobowiązania. Uczyniła powyższe dopiero w 2019 roku w toku wszczętego postępowania karnego w przedmiotowej sprawie.

Biorąc pod uwagę powyższe, w niniejszej sprawie brak było zatem w ocenie sądu podstaw do zastosowania art. 37a kk i orzeczenia wobec podsądnej kary łagodniejszego rodzaju, aniżeli pozbawienie wolności. Przepis ten wprowadza generalną możliwość orzekania w miejsce grożącej za dane przestępstwo kary pozbawienia wolności bez żadnych innych alternatyw, tzw. kary zamiennej w postaci grzywny lub ograniczenia wolności. Jest to niemal nieograniczona kompetencja przyznana sądom do wymierzania sprawcom przestępstw o średnim ciężarze gatunkowym jednej z kar wolnościowych, jeśli zdaniem sądu - kierującego się ogólnymi dyrektywami i wskazaniem dotyczącymi wymiaru kary określonymi w art. 53 kk oraz dyrektywami szczególnymi mającymi w danym przypadku zastosowanie (np. z art. 54 § 1 k.k., z art. 58 § 2 lub § 2a k.k.) - taka reakcja na czyn sprawcy będzie odpowiednia (V.Konarska-Wrzosek [w:] Kodeks karny. Komentarz, pod red. R.Stefański, wyd. 10, 2014, Legalis). W ocenie sądu orzeczenie wobec E. B. kary grzywny, bądź też ograniczenia wolności, byłoby zbyt łagodne. W szczególności zaś, takowe rozstrzygnięcie nie spełniłoby celów ukarania. Dlatego też z przyczyn wskazanych powyżej Sąd uznał, iż kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą racjonalną i sprawiedliwą, nie przekraczającą stopnia winy oskarżonej, a jednocześnie uwzględni znaczny stopień społecznej szkodliwości tego czynu biorąc pod uwagę wysokość uzyskanej przestępstwem kwoty i bardzo długi okres podczas którego pokrzywdzona nie uzyskała najmniejszego zaspokojenia swojej wierzycelności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby. Zastosowanie w jej wypadku owej instytucji probacji jest wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi E. B. do przestępstwa.

Należy bowiem zwrócić uwagę, że okoliczności popełnienia przypisanego jej w niniejszym wyroku występku nie wskazują, aby aktualnie koniecznym było wykonywanie najsurowszego rodzaju kary i izolowanie jej w ten sposób od społeczeństwa. W ocenie sądu, sam fakt skazania wraz z możliwością zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności skłonią E. B. do przemyślenia swego postępowania oraz do powrotu na drogę poszanowania porządku prawnego, a tym samym spełnią względem niej cele wychowawcze i poprawcze, a ponadto zaspokoją społeczne poczucie sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 72 § 1 kk przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności sąd jest obligatoryjnie zobowiązany do nałożenia na sprawcę, co najmniej jednego obowiązku, chyba, że orzeknie obok tej instytucji środek karny. Na gruncie niniejszej sprawy, sąd przez przeoczenie nie orzekł obowiązku probacyjnego, z których rozważany był przede wszystkim obowiązek z art.72 §1 pkt 1 kk, który pozwoliłby monitorować wykonywanie przez oskarżoną ugody zwartej z pokrzywdzoną przed mediatorem w dniu 31 maja 2019 roku.

Z uwagi na powyższą ugodę zawartą w postępowaniu mediacyjnym sąd jednocześnie nie orzekł o obowiązku naprawienia szkody, gdyż pokrzywdzona w oparciu o zawartą ugodę mediacyjną może zwrócić się w myśl art.107 §3 kpk o nadanie jej klauzuli wykonalności, gdyby oskarżona zaprzestała jej dobrowolnego wykonywania.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) uznając, iż uiszczenie ich przez oskarżoną byłoby nadmiernie uciążliwe. Oskarżona co prawda pracuje i uzyskuje dochód, jednakże w ocenie sądu zasądzenie od E. B. kosztów procesu biorąc pod uwagę wysokość miesięcznej raty spłaty zadłużenia – 1350 zł, nie obyłyby się bez uszczerbku dla jej kosztów utrzymania.